

vigtige rolle for at forbedre miljøet, som kom til at præge en del af dagsordenen.

Det samme så vi i Wien, hvilket ikke er mærkeligt. Det var menneskerettigheder, det drejede sig om, og kvinder og ligestilling er i høj grad et menneskerettighedsspørgsmål, som også dér kom op til overfladen, hvor man kunne se, at mange af dem, som var med, kendte til problemerne og var gode til at formulere sig, og de fik derfor nogle gode tekster med.

Det samme skete i Kairo, hvor der var meget store problemer netop på det kvindepolitiske område, problemer, som blev løst med nogle tekster efter nogle vældige forhandlinger både med paven og med forskellige muslimske kredse, og det lykkedes at opnå enighed.

Det samme skete ved det sociale topmøde i København: Der blev straks sat fokus på, at hvis vi skal have social udvikling, så er det også kvinders udvikling, det handler om, og der kom igen nogle gode tekster.

Derfor er det ærgerligt at konstatere, når man ser på den tekst, der ligger forud for den kommende konference i Beijing, at man går et skridt tilbage. Der kommer pludselig en masse skarpe parenteser i tekster, som man troede man var enig om, og det er nok noget af det, man må vænne sig til: Man skal ikke læne sig tilbage og sige, at nu har vi nået det. Man må være klar over, at det er en proces, der skal gå videre, og det er også årsagen til, at vi i Venstre støtter den del af vores dagsorden, der siger, at man skal fortsætte rækken af konferencer.

Den konference, som skal foregå i Beijing, er et forsøg på at gøre midtvejsstatus, efter at de fremadrettede strategier blev vedtaget i Nairobi. Der er sket en glædelig ting, siden nogle af os var i Nairobi: Dengang havde vi jo utrolig mange problemer med den kolde krig, og hvad det affødte af mærkelige verbale slagsmål, som ikke havde meget at gøre med kvinders vilkår. Jeg husker, hvordan vi kunne bruge dage på at diskutere, hvad fred egentlig var. Det var et meget ufredeligt emne, for man kunne godt blive enig om, at man var for fred, men man var temmelig uenig om, hvem der var skyld i, at man ikke havde fred. Det samme gjaldt spørgsmålet om zionisme osv.

Alle disse ting er vi heldigvis ude over, men det betyder selvfølgelig også, at vi nu så meget desto mere kan se på de reelle problemer, og dem er der sandelig mange af. Der er sket mange tilbageslag for kvinders vilkår i de sidste 20 år. Der er mange flere eneforsørgere, det er

stadig væk kvinderne, som har det dårligst betalte arbejde, og som mangler juridisk ret til deres ejendom, og vi kan se, hvad den stigende fundamentalisme har betydet f.eks. med hensyn til den manglende tilladelse til prævention. Det betyder jo gadebørn og illegale aborter og alle mulige andre ulykker.

Jeg synes, det er rigtigt, at konferencen i Beijing sætter fokus på pigernes vilkår, så meget desto mere som værtslandet bestemt har brug for at sige noget om kvinders betydning i et samfund, hvor pigebørn vælges bort, og hvor det, at man kun har ét barn, betyder, at det helst skal være en dreng. Vi ser også, at der i Tibet har været tale om, at vores værtsland foretager tvangssterilisering af et helt folk.

Det er nogle af de ting, som der er grund til at være kritisk over for. Børn tvinges til arbejde. I går havde vi her i Folketinget en diskussion om, hvordan man skulle have økologisk bomuld, og jeg må sige, at noget af det, der har chokeret mig, er, at hvis man skal have noget rigtig rent bomuld, skal man helst have små børnehænder til at få fat i disse ting, for så er der ikke så meget, man skal rense bagefter!

I vores iver efter så mange andre ting skal vi i hvert fald tænke på, at der er nogle børn, der bliver tabere. Det gælder børneprostitution, det gælder situationen i Afrika, hvor vi jo ser, at man får så mange børn og mangler forsørgere og har svært ved overhovedet at klare familiens vilkår. Det gælder såmænd også i et land som Rusland, hvor der er nogle andre problemer: Mændene drikker og er voldelige, og samfundet holdes i høj grad fast af de kvindelige babusjaker, som sørger for deres familie.

Det, jeg synes er vigtigt midt i al elendigheden og alle de mange problemer, der findes i verden, er at fastholde, at når vi skal hjælpe kvinderne, er det ikke bare, fordi det er synd for kvinderne, så er det også, fordi det er godt for os, det er godt for verdens udvikling, fordi kvinderne sidder i mange af de nøglepositioner, som gør, at de kan være med til at forbedre sundhedstilstanden, de kan være med til at sikre rent vand, det er dem, der står for en meget stor del af landbruget, det er dem, som kan sætte en udvikling i gang. Et lille mikrolån til en kvinde i Afrika kan måske sætte en fabrikation i gang og brede sig som ringe i nogle andre sammenhænge.

Så der er tale om en investering, og det er også det, man i stigende grad er blevet opmærksom på. Derfor taler man om, at det er kvinders